

политна совата и съ страшенъ стонъ
надъ кръстове крила зловещо маха
и съсь болезненъ кръсъкъ укорява
звездитъ, че сѣ твърде много щедри
съ лъчи за опустѣлитъ гробове.
Напразно умолявашъ, о Богиньо,
нощта роса да сипе надъ поета!
О, надъ умрѣлитъ — цвѣтя не цѣфватъ
щомъ тѣ не сѣ почетени съсь пѣсни
и на възлюбенитъ съсь плача.

А отъ деня, вѣвъ който позволиха
сждѣтъ, свещениятъ олтаръ и бранѣтъ
да се смили надъ себе и свѣта
човѣкътъ — звѣръ, останалитъ живи
отнемаха отъ въздуха коваренъ
и отъ животнитъ онѣзъ останки,
които вѣвъ убежищата вѣчни
за другъ животъ природата поставя.
Гробоветъ останаха да бждатъ
свидетелства за лѣтописци само,
а храмоветъ — за потомството, — и
тѣ чуха думитъ на боговетъ
домашни и бѣ дадена тогава
надъ коститъ на предѣдитъ клетва, —
обредъ, какъвто по различенъ начинъ
презъ множество години продължиха
и милостъта и добродетельта
на нашитъ бащи. И не навѣки
на храмоветъ служеха за подъ
тѣзъ кости; — богомоци не смути
воня отъ изоренитъ тѣла
и нито огрозиха градоветъ
грамади отъ скелети. Въ своя сънь
изплашени се майкитъ събуждатъ
и голи своитъ рѣще протѣгатъ
къмъ склпата си рожба спеща тихо, —
съня да не разбие стонъ болезненъ
на мъртвия окаяно зовещъ
отъ живитъ платена литургия.
Но кедри и самотни кипариси,
наситили съсь своитъ парфюми
зефиритъ, по тѣзи гробове
разстилатъ своята зеленина
за вѣченъ споменъ, -- и едни тукъ само
събиратъ сълзитъ красиви урни.
А близкитъ имъ, за да освѣтлятъ
подземната имъ нощъ, лъчи отъ слънцето
откраднаха, — че слънце вѣчно искатъ
очитъ на човѣка и въ грѣдѣта
на всички по нетрайния свѣтликъ
последнитъ въздишки се отправятъ
Чешмитъ своитъ води кристални
разливаха надъ траурнитъ урни
и напояваха съсь тѣхъ шиби
въ браздитъ гробни... Идѣше тамъ нѣкой
за да разлива млѣко и разказва
на своитъ мъртви своитъ страдания, —
и чувствувахе тамъ тогазъ надъ себе
благоухания, подобно лжѣ
на сладководищакитъ олеандри